

Sygnatura akt VI Ka 225/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **6 maja 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Ficek

Sędziowie SSO Bożena Żywioł

SSR del. Marcin Schoenborn

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2014 r.

sprawy **B. K.** ur. (...) w K.,

syna H. i A.

oskarżonego z art. 178a§2 kk w zw. z art. 244 kk przy zast. art. 11§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 20 grudnia 2013 r. sygnatura akt IX K 556/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 225/14

UZASADNIENIE

Od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 20 grudnia 2013 roku sygn. akt IX K 556/13 apelację wniósł prokurator.

Zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w całości na niekorzyść oskarżonego B. K.. Temu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a to art.400 kpk poprzez brak przypisania oskarżonemu także popełnienia wykroczenia z art.87 § 1a kw, w sytuacji gdy już po rozpoczęciu przewodu sądowego ujawniło się, że czyn zarzucony oskarżonemu stanowi – obok przestępstwa z art.244 kk – także wykroczenie.

Podnosząc ten zarzut oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje :

Apelacja prokuratora okazała się zasadna w zakresie podniesionego zarzutu obrazy przepisów postępowania, a to art.400 kpk.

Oskarżonemu B. K. zarzucono popełnienie jednego przestępstwa (jedno zdarzenie faktyczne) kwalifikowanego kumulatywnie z art.178a § 2 kk i art.244 kk przy zast. art.11 § 2 kk. W dacie czynu, czyli w dniu 8 marca 2013 roku kwalifikacja ta była prawidłowa, zaś w momencie wydania przez Sąd Rejonowy wyroku zaocznego przepis art.178a § 2 kk już nie obowiązywał, a prowadzenie roweru w stanie nietrzeźwości na drodze publicznej stało się wykroczeniem z art.87 § 1a kw. W przekonaniu Sądu Rejonowego, uwzględniając treść art.4 § 1 kk, jeśli w momencie orzekania nie obowiązywał art.178a § 2 kk, to należało go wyeliminować z czynu i przypisać oskarżonemu jedynie przestępstwo z art.244 kk.

Stanowisko to jest błędne, gdyż nie uwzględnia normy z art.400 kpk. Ma rację prokurator, że w obowiązującym prawie zbieg przestępstwa i wykroczenia normuje art.10 kw, stanowiąc że zbieg ten ma charakter idealny – orzeka się tak w przedmiocie przestępstwa, jak i wykroczenia. Zgodzić się należało też i z tym, że skoro w realiach sprawy kumulatywny zbieg przestępstw w toku przewodu sądowego przerodził się w zbieg idealny przestępstwa i wykroczenia, co do tego ostatniego zastosowanie winien był znaleźć przepis art.400 kpk. Wprawdzie w doktrynie został przedstawiony pogląd, że jeżeli w toku przewodu sądowego o przestępstwo ujawniono, że czyn będąc przestępstwem wypełnia jednocześnie znamiona wykroczenia (tzw. idealny zbieg wykroczenia i przestępstwa), sąd orzeka nadal tylko w sprawie o przestępstwo, tego bowiem dotyczy skarga (T.Grzegorzcyk, Kodeks postępowania karnego. Komentarz., Zakamycze 2003), ale nie przystaje on do sytuacji prawnej niniejszej sprawy. Trafnie pisze apelujący, że akt oskarżenia na chwilę wyrokowania dotyczył zarówno przestępstwa, jak i wykroczenia. Od samego początku skarga prokuratorska dotyczyła pełnego zachowania oskarżonego (prowadzenie roweru w stanie nietrzeźwości na drodze publicznej oraz niestosowania się do zakazu kierowania rowerami orzeczonego przez sąd), zaś zmiana jednego z zachowań z przestępstwa na wykroczenie stanowiła wyłącznie zmianę stanu prawnego w wyniku ingerencji ustawodawcy, nie zaś dostrzeżenia w toku przewodu sądowego, że poza tym, o co oskarżył prokurator zachowanie B. K. stanowi dodatkowo wykroczenie. Zatem należało zgodzić się z apelującym, że skoro skarga oskarżyciela publicznego począwszy od dnia 9 listopada 2013 roku (prowadzenie roweru w stanie nietrzeźwości na drodze publicznej stało się wówczas w miejsce przestępstwa wykroczeniem) dotyczyła także wykroczenia, to Sąd Rejonowy, dostrzegając tę kwestię po otwarciu przewodu sądowego, winien był stosując art.400 kpk, obok przypisania sprawcy popełnienia przestępstwa z art.244 kk w kolejnym punkcie wyroku przypisać mu także wykroczenie. Taka interpretacja, z uwzględnieniem specyfiki niniejszej sprawy i wobec brzmienia art.400 kpk, jest w pełni uprawniona.

Konieczność zastosowania w sprawie art.400 kpk czyni rozważania Sądu Rejonowego odnośnie braku wniosku o ukaranie B. K. za wykroczenie z art.87 § 1a kw bez znaczenia, tak jak i wywody dotyczące art.61 § 1 pkt 1 kpw.

Sąd odwoławczy podzielił także i wniosek środka odwoławczego. Ma rację prokurator, że w sytuacji stwierdzenia, iż w postępowaniu karnym brak jest podstaw do skarżenia nieistniejącej części wyroku oraz w konsekwencji uchylenia przez sąd odwoławczy nieistniejącej części wyroku, zasadny okazał się wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z tych powodów Sąd Okręgowy wydał rozstrzygnięcie kasatoryjne.

W ponownym postępowaniu Sąd Rejonowy będzie miał na uwadze zapatrywania prawne przedstawione powyżej.

Orzekając w przedmiocie przestępstwa i wykroczenia będzie pamiętał o treści art.10 kw.